

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 13 0 К 004544 17 Кж 5
Бања Лука, 23.01.2018. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Обрена Бужанина, као предсједника вијећа, др Вељка Икановића и Весне Антонић, као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибих, у кривичном предмету против оптуженог Б.С., због кривичног дјела убиства из члана 148. став 1. у вези са чланом 20. и кривичног дјела угрожавања сигурности из члана 169. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалбама окружног јавног тужиоца у Добоју и браниоца оптуженог Д.П., адвоката из Добоја, изјављеним на пресуду Окружног суда у Добоју број 13 0 К 004544 17 К од 03.11.2017. године, у сједници вијећа одржаној дана 23.01.2018. године у присуству републичког јавног тужиоца Бранка Митровића, оптуженог и његовог браниоца, донио је

ПРЕСУДУ

Одбијају се, као неосноване, жалбе окружног јавног тужиоца у Добоју и браниоца оптуженог Б.С. и потврђује пресуда Окружног суда у Добоју број 13 0 К 004544 17 К од 03.11.2017. године.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Добоју број 13 0 К 004544 17 К од 03.11.2017. године оглашен је кривим оптужени Б.С., због кривичног дјела убиства из члана 148. став 1. у вези са чланом 20. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС), за које му је утврђена казна затвора у трајању од 3 (три) године и 6 (шест) мјесеци и кривичног дјела угрожавања сигурности из члана 169. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 8 (осам) мјесеци и осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 4 (четири) године, ослобођен плаћања трошкова кривичног поступка, а оштећени са имовинскоправним захтјевом упућени на парницу.

Против ове пресуде благовремено су изјавили жалбе окружни јавни тужилац у Добоју и бранилац оптуженог.

Окружни јавни тужилац пресуду побија због одлуке о кривичној санкцији, са приједлогом да се жалба уважи, побијана пресуда преиначи и оптуженом изрекне казна затвора у дужем трајању.

Бранилац оптуженог пресуду побија због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о казни, са приједлогом да се жалба уважи, побијана пресуда укине и предмет врати на поновни поступак и одлучивање или да се пресуда преиначи и оптуженом изрекне блажа казна.

Одговори на жалбе нису поднесени.

Републички јавни тужилац је на сједници изложио жалбу, остајући код њених навода и приједлога, а предлажући да се жалба браниоца оптуженог одбије као неоснована.

Бранилац оптуженог је на сједници изложио жалбу остајући код њених навода и приједлога, предлажући да се жалба тужиоца одбије као неоснована, а што је подржао и оптужени.

Пошто је испитао побијану пресуду у вези са жалбеним приговорима овај суд је одлучио као у изреци из сљедећих разлога:

Жалба тврди да у побијаној пресуди нису дати разлози о одлучним чињеницама зашто првостепени суд није прихватио тезу одбране да се ради о блажем кривичном дјелу покушаја тешке тјелесне повреде из члана 156. став 1. у вези са чланом 20. КЗ РС, а не о кривичном дјелу убиства у покушају.

Супротно овим наводима жалбе првостепени суд је кроз детаљне разлоге о реалним радњама оптуженог и психичком односу према њима, потпуно и исцрпно разјаснио зашто налази утврђеним да се у тим радњама стичу сва битна обиљежја кривичног дјела убиства у покушају за које га је огласио кривим. Овако конципирано и дато образложење искључује могућност да се ради о неком другом кривичном дјелу, па тиме у себи садржи и одговор на супротан став одбране изнесен у том правцу током главног претреса. Сходно томе овај суд налази да су о тој одлучној чињеници дати разлози које прихвата и овај суд и да није почињена битна повреда из члана 311. став 1. тачка к) Закона о кривичном поступку Републике Српске (у даљем тексту: ЗКП РС).

Што се тиче правилности и потпуности чињеничне основе побијане пресуде, којој ова жалба такође приговара у дијелу који се односи на кривично дјело убиства у покушају, та пресуда је све одлучне чињенице потпуно и правилно утврдила. Ова чињенична подлога заснива се на свеобухватној и детаљној анализи свих доказа, како субјективних, тако и објективних, из којих се изводе правилни закључци о чињеницама које су одлучне за доношење правилне и законите пресуде. У том погледу жалба не нуди супротне и реално засноване аргументе који би ове одлучне чињенице довели у сумњу, осим што износи уопштену тврдњу да из објективних и субјективних доказа произилази да је умишљај оптуженог био усмјерен на наношење тешке тјелесне повреде.

Пошто није починио битну повреду одредаба кривичног поступка, а све одлучне чињенице је правилно и потпуно утврдио, првостепени суд је радње оптуженог правилно оцијенио као стицај кривичног дјела убиства из члана 148.

став 1. у вези са чланом 20. КЗ РС и кривичног дјела угрожавања сигурности из члана 169. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС и за та дјела га огласио кривим.

Овај суд је у вези са жалбеним приговорима тужиоца и браниоца испитао и одлуку о казни па је нашао да су појединачне казне које је првостепена пресуда утврдила за кривично дјело убиства из члана 148. став 1. у вези са чланом 20. КЗ РС у трајању од 3 (три) године и 6 (шест) мјесеци и за кривично дјело угрожавања сигурности из члана 169. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС у трајању од 8 (осам) мјесеци и изречена јединствена казна затвора у трајању од 4 (четири) године правилно одмјерене.

Околност да се против оптуженог воде два кривична поступка не може се због претпоставке невиности цијенити као отежавајућа околност приликом одмјеравања казне, као што то жалба тужиоца сугерише. Такође израда оружја као средства извршења кривичног дјела, након што му је по тврдњи тужиоца одузето оружје које је раније имао, не може се цијенити као показана упорност у његовом извршењу која је од утицаја на одмјеравања казне јер то не прелази праг потребне криминалне дјелатности за само извршење дјела. Суд у контексту породичних прилика цијени да је оптужени отац двоје дјеце, па питање да ли су она пунољетна или малољетна нема значај који му жалба тужиоца придаје.

Основано се жалбом браниоца приговара да првостепени суд није цијенио као олакшавајућу околност утврђено стање битно смањене урачунљивости оптуженог, као и да је као отежавајућу околност погрешно узео упорност изражену кроз тјерање оштећених и насилан покушај улажења у кућу, што су елементи бића кривичног дјела угрожавања сигурности за које је оглашен кривим.

Међутим, ове околности нису од значајног утицаја да би довеле до другачијег одмјеравања казне када се оцијене у међусобном односу и у склопу свих олакшавајућих и отежавајућих околности, које је првостепени суд правилно утврдио и оцијенио и које су се у потпуности одразиле у утврђеним казнама и изреченој јединственој казни затвора. Ради тога залагање жалбе тужиоца за строжим кажњавањем није основано, нити има мјеста изрицању казне у краћем трајању, као што то сугерише жалба браниоца.

С обзиром на наведено ваљало је на основу члана 327. ЗКП РС жалбе одбити као неосноване и одлучити као у изреци.

Записничар
Софија Рибич

Предсједник вијећа
Обрен Бужанин

Тачност отправака овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић